

— (A budai alagut.) Bizonyára nem minden irigység nélkül látja a budai alagut, hogy régi hűséges társáról, a Lánchidről nagyon is sok szó esik mostanában, róla pedig mélysegesen hallgat a krónika. Az egész világot telekürtölték azzal, hogy a Lánchid beteg, pihenésre, javításra szorul, holott az alagut már nagyon régen szenved, s a legszármalmasabb állapotban van immár második esztentendeje. Egyik oldala teljesen használhatatlan a közönség részére — ott munkások járnak fel alá csákányokkal és bányamécsesekkel, ott nagy terméskövek lepik el a járdát és társzekerek a kocsit. Az egykor oly szépen hajlitott kocsit tele van gödrökkel, kupacokkal s a sötétben botorkáló kocsik olyan zökkenésekkel mennek végig az egyik oldaltól a másikig, mintha valamely akadályverseny göröngyös pályáján kellene mindannyiszor tovajutniok. A közönség részére meghagyott járda oly gyengén van megvilágítva, hogy abban a legéberebb szemü anyák sem ismerik meg szembe jövő gyermekeiket s az emberek egymásba-ütődése terezen naponként újabb és újabb bajnokságok hirdetik a forgalom emelkedését. A tetőzetről hull a vakolat, csepeg a nedvesség, mintha mesebeli barlangok sajátságait venné magára ez a több száz méter hosszú rejtélyes odu. Az omnibuszok félelmes zajjal cammognak rajta keresztül, a bennük ülők jogos aggodalmi közepett, mert a gödrök egyike-másika tényleg olyan jól kiesztelt akadály, hogy valamelyik napon mégis csak ott reked néhány kocsit, a paradicsomi állapot teljessége kedvéért. A budai oldalon napvilágot látó hetilapok minden számukban elsírnak egy hosszú panaszt az alagut szármalmas állapota miatt, a budai oldalon lakó emberek közül naponként megunja néhány az életét az alagut rettenetes pusztulását látva. Ezek az emberek nem veszik figyelembe, hogy az alagut Budán van s nem nyulik át az egyik végével Pestre, mint a Lánchid, így teljesen kívül van azon a körön, melyben még meglátják az illetékes urak a bajt, s megkísérlik annak az orvoslását. Lám a javításra szoruló Lánchid kedvéért megteszik azt, hogy elzárják s ezáltal zavartalanul haladhat majd a javítás munkája. Ugyancsak intézkednek egyidejűleg arról is, hogy az Erzsébet-híd sineit üzembe helyezték, — szóval gondoskodnak arról, hogy a közönség ne nélkülözze sokáig a közlekedésnek ezt a nagyon is fontos szervét. De az alagut, az más. Az csak a budaiaké. Velük már nem érdemes annyira foglalkozni. Kibírták eddig ezt az állapotot, kibírták ezután is. Végül figyelembe veendő, hogy ez a hosszas javítgatás máris elaltatott egy igen kelle-

metlen mozgalmat. Ugyanis még mindig van egy csomó fanatikus ember, aki azt kívánja, hogy szüntessék be az alagut vámját. Ezek az emberek most egyszerűen szegre akasztották a jelszavukat, eszökebe sem jut az alagutvám ellen hadakozni, — mert az után rimázkodnak, fohászkoznak, sóhajtoznak, hogy csak egyetlen-egyszer lehessen még minden baj nélkül, lökdösés, halálveszedelm nélkül, szerény világosság mellett keresztül jutni az alaguton. Ez az egy óhajuk van csak s az alagutvámot fizetik szívesen, — mindhalálig.

Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

385.825

Szerző	Cím	Forrás:	(Hely)	(Idő)	(Köt. v. füz.)	Hely	Idő	Személy	Helyszám
	A budai alagut.	Pesti hírlap	Bp.	1913. VI/4.			1913 ^v		